

La Bruixa, Hollywood i els miracles

Un croat, tres nord-americans, un italià, un murcià, un vigatà, un barceloní, un lituà, un jaenès, un bosnià i un nova-zelandès es troben dins d'un avió.

Aquest podria ser el començament d'un acudit d'aquells que es resolen amb tòpics de cada país, però no és el cas. Malgrat tot, el final de la història també va fer plorar a molta gent. D'alegria. És el lloc de procedència dels dotze guerrers que diumenge van protagonitzar una gesta històrica liderats per un comandant barceloní que entén com pocs el que és ser de Manresa. Josep Vives, al capdavant del Bàsquet Manresa des de fa tretze anys, ha repetit moltes vegades que la Lliga guanyada l'any 98 hauria sigut protagonista de més d'un film de Hollywood.

Allà sí saben aprofitar una història com aquesta. Robin Williams hauria pogut fer de "Chichi Creus", amb aquell posat de persona normal i corrent que amaga un talent descomunal. Si aquella Lliga s'hagués transformat en pel·lícula, avui les productores nord-americanes es fregarien les mans. Perquè la salvació aconseguida diumenge a Madrid els donaria per fer-ne una segona part. *El miracle manresà ataca de nou*, per continuar tirant de tòpics.

La victòria representa el triomf de la fe, la lluita, l'entrega, la perseverança i la resistència. Directius, entrenadors, jugadors i aficionats haurien pogut tirar la tovallola. Motius pel desànim n'hi ha hagut molts, en una temporada plena d'entrebanca i sorpreses. Ara mateix, amb la salvació a la butxaca, sembla que hagi estat escrita per guionistes ianquis. Segueix el guió clàssic: problemes, derrotes, pessimisme i més problemes... Es crea la sensació que no hi ha lloc per un final feliç. Però que *collons!* Això no és Amèrica però és Manresa i aquí creiem en els miracles. Almenys, en els esportius.

Dels dotze jugadors que van ser a Madrid, només tres (Grigonis, Dewar i Grimau) portaven la samarreta de La Bruixa en la primera jornada, a la pista de l'Obradoiro. També hi era Marc Garcia, que no va ser convocat per jugar a Madrid, i Angelats i Sabata, que van anar a donar un cop de mà i van tornar als seus respectius equips. La plantilla ha patit tants canvis que alguns tenim la sensació d'haver vist diferents equips defensant la mateixa samarreta. La temporada va començar malament. Només es va guanyar un dels deu primers partits i feia la sensació que tornariem a ocupar les posicions de descens. Un any més. Quin desànim.

L'equip va millorar a poc a poc, però es va tancar la primera volta en la penúltima posició, empatats amb un Fuenlabrada que ens va apallissar en el pitjor partit d'aquesta temporada. El panorama no convidava a l'optimisme. Però, des del club, no es van rendir. Com tampoc ho va fer l'afició, conscient que el patiment va amb el carnet de soci.

Entre canvis, victòries sorprenents i derrotes depriments, La Bruixa va arribar a quatre jornades per al final en l'última posició, empatat amb el Fuenlabrada, el pròxim rival. No us enganyaré. Jo no hi confiava. Sóc un pecador que va abandonar la fe. Veia que Panko ens destrossaria, que perdriem a Saragossa, que l'Estudiantes ens clavaria la daga i al camp del Madrid... Bé, a Madrid ens veia com zombis caminant sense ànima cap a la LEB. Per sort, els protagonistes, els que realment decideixen, no pensaven com jo.

Van tombar el Fuenlabrada en un thriller dramàtic, amb més passió i energia que qualitat. Recuperant l'essència del Bàsquet Manresa: la lluita, l'entrega i el deixar-se els *pebrots* a la pista. Potser no som els més bons, però som els que hi podem més ganes. I així, amb el Nou Congost de nou rendit a la causa, es va començar a obrar el miracle. Aquella victòria ens va fer tornar als orígens. A pensar: "i per què no?". Els següents dos partits van seguir bé la trama perquè la història arribés al capítol final amb tot per decidir. Necessitàvem la carambola perfecte: guanyar a Madrid i que el Gipuzkoa perdés. Bé, més que una carambola, un miracle.

Com no podia ser d'una altra manera, continuava sense creure-hi. Havia perdut la fe, i no podia recuperar-la amb el panorama que se'ns presentava. "Au va, calla! Si amb el júnior i tot ens guanyarien!" Una cosa semblant li vaig respondre a un company que creia en la victòria. Un error terrible per part meva. L'inici del partit, amb el Madrid jugant com ho fa el campió d'Europa, va derrotar l'inigualable fe del meu company. Però no la de La Bruixa.

Grimau va jugar el seu últim partit com a professional amb la mateixa energia, passió i lideratge amb què va defensar la samarreta del Barça, l'equip del seu cor, en la final de l'Eurolliga. Impregnat de l'esperit que ha fet del Manresa un club únic i especial al llarg de la seva història, Grimau va contagiar els seus companys perquè la pel·lícula arribés al seu moment estel·lar: Fotu es va disfressar de Nowitzki per encendre un somni, que van culminar White i Seeley, disfressats de Spanoulis i Rice ?els últims botxins del Madrid a Europa? per firmar un final de temporada èpic, històric i memorable.

Foto de Roger Grimau (al centre) als vestidors, després de la victòria contra el R. Madrid.

A la mateixa pista on, uns dies abans, el Madrid es va proclamar rei d'Europa, La Bruixa es va guanyar el dret a ser un any més a l'ACB. I ho va fer com pertoca a un club com el nostre, guanyant-se el dret amb cistelles i no pas en els despatxos. Hem guanyat tres dels últims quatre partits.

Manresa és bàsquet i el bàsquet és Manresa. Els millors guionistes continuaran inventant històries èpiques, amb dramatismes i alegries, però mai ningú podrà explicar amb paraules o imatges el sentiment d'alegria i la connexió que en l'última jornada va tornar a unir els ciutadans de Manresa amb el club de la seva ciutat.

Ben tornat, caràcter Manresa!